

Κοίμηση της Θεοτόκου: Η υπέρβαση του θανάτου στην ζωή μας!

Γράφει ο Γεώργιος Τρυφωνόπουλος, Θεολόγος Α.Π.Θ..

Αν κοιτάξει κανείς τον κόσμο γύρω του θα συνειδητοποιήσει την φθορά και την σήψη, την οσμή του θανάτου που αναδύεται σε κάθε βήμα, σκέψη και ενέργεια του ανθρώπου. Κι αυτός ολοένα και περισσότερο βαδίζει προς εκείνον, τρέχοντας με ιλλιγιώδη ταχύτητα στην πορεία προς το τέρμα της ζωής. Εκεί, όπου περιμένουν τ' αδιέξοδα και η απελπισία, καθώς αρχίζει και διαφαίνεται η αμαρτία με τους καρπούς της.

Σ' αυτήν την κατρακύλα, τι άραγε ν' αποζητά ο άνθρωπος; Μέσα στον θάνατο τι ψάχνει να βρεί; Μα φυσικά την ζωή, το νόημα και την αφορμή για να υπάρχει και να ζει, άλλωστε η αμαρτία έρχεται να καλύψει αυτό το κενό.

Κι ενώ αναζητά την ζωή οδηγείται στον θάνατο. Ποίος να τερματίσει αυτή την ροπή κι ν' αντιστρέψει την πορεία; Μονάχα Εκείνος που στάθηκε αντίκρου του, και γεύτηκε το γεγονός του θανάτου κι όντας ο ίδιος Αθάνατος

τον νίκησε με τον δικό Του θάνατο γενόμενος πρόξενος Ζωής για ολόκληρο τον κόσμο.

Ο Χριστός ο Υιός και Λόγος του Θεού που προσέλαβε στην Θεότητα Του ολόκληρο τον άνθρωπο, κατήλθε μέχρις Άδου, συνέντριψε τις πύλες του κι άρπαξε τους απ' αιώνος νεκρούς, όσοι εξ' αυτών τον ακολούθησαν οδηγώντας τους και πάλι στην Ζωή. Επαναφέροντας τον στο αρχαίο κάλλος, ανοίγοντας του τον δρόμο προς την τελείωση και την θέωση, υπερβαίνοντας το εμπόδιο του θανάτου που έβαλε ο άνθρωπος στην ζωή του διακόπτοντας την σχέση του μ' Εκείνον.

Έτσι λοιπόν, όταν ήλθε η ώρα να γνωρίσει τον θάνατο αυτή που κυοφόρησε την Ζωή στο ανθρώπινο γένος, ήταν αδύνατον να φιλοξενηθεί απ' αυτόν. Εκείνος η αβυσσαλέα απαντοχή των νεκρών, πως να κρατήσει την τροφό της Ζωής; Ο πατήρ του σκότους και της κολάσεως, την μητέρα του Φωτός που άνοιξε και πάλι τον δρόμο προς την Εδέμ δια της Ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου στο κόσμο.

Η Κοίμηση της Θεοτόκου εξελίχθηκε σ' ένα πανηγύρι Ζωής και Ανάστασης, καθιστώντας τον θάνατο για μια ακόμα φορά ανίσχυρο κι αδύναμο να βλάψει τον άνθρωπο, παρά την επιβλητική του περιβολή, τους ήχους, τους θορύβους και τα σαλπίσματα, που τον καθιστούν τόσο τρομακτικό, παρουσιάζεται ανίσχυρος μπροστά στον Χριστό.

Ωστόσο, τίθεται το ερώτημα ποίον άνθρωπο δεν μπορεί να βλάψει, αλλ' αντίθετα γίνεται πρόξενος Ζωής; Μα φυσικά εκείνον που είναι ενωμένος με την Πηγή της Ζωής τον Χριστό, που φέρει σε κάθε κύτταρο της ύπαρξης του την Ζωοποιό Παρουσία του Θεού. Και γίνεται θεοφόρος, μιμούμενος την Θεοτόκο, που έφερε μέσα στα σπλάχνα της την Ζωή κι έτσι δεν κατέστη δυνατόν να πειραχθεί, να υποστεί την φθορά και τον θάνατο, έστω κι αν τον γνώρισε ως άνθρωπος που ήταν.

Έφερε κι αυτή το προπατορικό αμάρτημα, όμως η αγάπη της για τον Θεό και η εφαρμογή του θελήματος Του στην ζωή της την τελειοποίησε κι έπειτα, όταν δέχτηκε τον Ίδιο στα σπλάχνα της, η αμαρτία δεν μπορούσε πλέον να την αγγίξει.

Αυτή είναι και η δική μας μοναδική δυνατότητα Ζωής, ακολουθώντας την πορεία της Παναγίας ήμαστε ικανοί να ξεπεράσουμε τον θάνατο, να πάψει να μας τρομάζει ο ερχομός του, όπως εκείνη που μόλις άκουσε το νέο

από τον αρχάγγελο, σκίρτησε από χαρά διότι θ' αντίκρυζε το Πρόσωπο του Μονογενούς Υιού του Κυρίου και Θεού της. Ατάραχη μπροστά στον θάνατο, ειρηνική καρτερά την ώρα που θα ερθεί ο Υιός της να παραλάβει την ψυχή της, ν' ανέλθει μαζί Του στους ουρανούς.

Γύρω της συγκεντρώνεται όλη η εκκλησιαστική κοινότητα των Ιεροσολύμων και σαν σύννεφο καταφθάνουν από τα πέρατα της γης οι απόστολοι. Απτενίζουν έκπληκτοι το εξάισιο θέαμα της εξόδου της μητρός του Θεού, ψάλλοντας μαζί με τις ουράνιες δυνάμεις, όχι επικηδείους ύμνους και θρήνους, αλλά διθυραμβικά άσματα Αναστάσεως, πλημυρισμένοι από χαρά, που ολοκληρώνεται μετά από τρεις ημέρες, όταν καταφθάνει ο απόστολος Θωμάς κι ανοίγουν τον Τάφο για να την αποχαιρετίσει, χωρίς να είναι το Σώμα της, καθώς μετέσται τους ουρανούς. Έτσι, ψυχή και σώματι ενωμένη πρεσβεύει για την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους στον θρόνο της αγάπης του Υιού και Θεού της.

Η ένωση με τον Χριστό σηματοδοτεί την υπέρβαση του θανάτου, παύει εκείνος να μας τρομοκρατεί καθώς υποτάσσεται στην Ζωή και γίνεται πέρασμα στο σημείο συνάντησης μας μαζί Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να ξεπεράσουμε τον θάνατο, ν' αποφύγουμε την αμαρτία και να σταματήσουμε την νέκρωση της υπάρξεως μας. Κι αυτό πραγματοποιείται με την μετοχή μας στο Μυστήριο της Ζωής, εκεί όπου ο ίδιος ο Χριστός, μας προσφέρει το Σώμα και το Αίμα Του για να ζήσουμε.

Άλλωστε ξεκάθαρα το αναφέρει, «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» (Ιω. 6,54), η θυσία του Χριστού γίνεται πρόξενος Ζωής και σωτηρίας, ενάντια στην λογική του κόσμου που επιχειρεί τον θάνατο του άλλου για να ζήσει.

Όταν κοινωνούμε, γεμίζει κάθε κύτταρο της ύπαρξης μας με τον Χριστό, αθανατίζεται η φθαρτότητα μας κι από χοϊκοί γινόμαστε σύσσωμοι και σύναιμοι Χριστού, μέτοχοι της αιωνίου Ζωής. Χάνουμε τον εαυτό μας για χάρη Του και τον ξαναβρίσκουμε καινούργιο και άφθαρτο στον Χριστό. Γεννάται ο νέος άνθρωπος μέσα στην καρδιά μας, όταν συνεχώς σε κάθε Θεία Λειτουργία ως αμαρτωλοί μέσα στην αθλιότητα μας, έχοντας ελπίδα και εμπιστοσύνη στο έλεος του Θεού, με την μετάνοια της καρδιά μας προσερχόμαστε στην Ευχαριστιακή Τράπεζα που στρώνει ο Θεός.

Στην Κοίμηση της Θεοτόκου, εκδηλώνεται το Μυστήριο της υπέρβαση του θανάτου δια της Ζωής. Γι' αυτό και τα τροπάρια της ημέρα σε ήχο πανηγυρικό εκφράζουν την χαρά και την λαμπρότητα, καθώς η Παναγία ανέδειξε με την Κοίμηση της το ανίσχυρο του θανάτου μπροστά στην Ζωή που λέγεται Χριστός.

Και σ' αυτό το Μυστήριο της Ζωής καλούμαστε να μετέχουμε διαρκώς όλοι, μιμούμενοι την Παναγία, βεβαίως τα δικά μας σώματα θα παραμείνουν στη γη μέχρι ν' αναστηθούν εν Κυρίω τη εσχάτη ημέρα, αλλά οι ψυχές μας θα φύγουν για τον ουρανό, στα χεριά του Δεσπότη Χριστού, για να τις κατατάξει ο Ίδιος στον Παραδεισό της Αγάπης Του που είναι η κοινωνία των αγίων, που δοξάζουν και υμνούν διαρκώς τον Κύριο της Δόξης.

Άλλωστε και η ίδια η Παναγία μέχρι την Κοίμηση της αποτελούσε μέλος της εκκλησίας των Ιεροσολύμων, πριν την Πεντηκοστή κοντά στους Αποστόλους όπου αυτοί ανέμεναν την έλευση Παρακλήτου, «οὔτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίας τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ» (Πρξ. 1, 14) και μετά αυτής μετέχουσα στο Ποτήριον της Ζωής, «προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς» (Πρξ. 2,42).

Πηγή : <https://www.romfea.gr/e>